

Η ημέρα που έκλεισε τα μάτια ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος

/ Γνώμες

Σάν αὔριο, στίς 28 Ἰανουαρίου 2008, ἀναπαύθηκε ἐν Κυρίῳ ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρός Χριστόδουλος. Ἀντί ἄλλου λόγου, παραθέτω ἕνα εὐχαριστήριο ἀπόσπασμα ἀπό τίς σκέψεις μου κατά τήν ἡμέρα τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας μου, τό ἔτος 2003, στόν Καθεδρικό Ναό Ἀθηνῶν, ἐνώπιον τῶν συλλειτουργούντων τότε μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου (ὡς Μητροπολίτου Θηβῶν καί Λεβαδείας).

«Καταθέτων, Μακαριώτατε, ἀπό μυχίων καρδίας, τήν εἰλικρινῇ μου καί βαθεῖα ὁμολογία, Σᾶς εὐγνωμονῶ γιά τήν πρός ἐμέ εὐμένεια καί ἀγάπη, τήν φωτισμένη χειραγωγή καί τήν πνοή τοῦ στοργικοῦ Σας ἐνδιαφέροντος, τήν ἀποδοχή τῆς μαρτυρίας τῆς συνειδήσεώς μου ἔναντι τοῦ προσώπου Σας. Μέ ἐμπιστευθήκατε

πρῶτος καί μέ ἠγαπήσατε πρῶτος, ὡς Πρῶτος, μέ ἀφοπλιστική ἀπλότητα καί στοργή ἀνώτερη ἀπ’ αὐτή πού δείχνει ὁ γονιός στά παιδιά του. Κερδίσατε τήν ἐμπιστοσύνη καί τήν ἐν ὀλίγοις ὑπακοή μου χωρίς νά κάμψετε τήν καρδιά μου ἀπό φόβο καί ἀνάγκη, χωρίς νά καταφύγετε στή δύναμη καί στό δελεασμό. Πλησίον Σας ἐβίωσα τό γεγονός ὅτι ἡ οὐσιαστική προσωπική ἐνηλικίωση ἐπιτυγχάνεται διά τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπό τίς φωνές πολλῶν ἐσωτερικῶν ἐπιθυμιῶν καί τῆς ἐπικρατήσεως τῆς μιᾶς καί μόνης ἀκεραίας, τῆς ὠρίμου ἀγάπης, πού καλλιεργεῖ τό ἐκκλησιαστικό ἦθος. Αὐτή ἡ ἀγάπη ἀναπτύσσει τή συμφωνία καί τό ἐνδιαφέρον. Ἐμποδίζει τόν πειρασμό τῆς παντοειδοῦς ἐκμεταλλεύσεως καί ἐξουσίας. Φέρει ἐνότητα. Καλλιεργεῖ τήν ἀξιοπρέπεια καί τό ἦθος. Μᾶς δίδει τή δυνατότητα νά ἀντιληφθοῦμε καί νά συλλάβουμε τό νόημα τῆς ὑπακοῆς πρὸς τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί τίς “ἀνάγκες” της. Παραχωρεῖ τήν ἰσχὺ νά κατανικήσουμε ἐσωτερικές καί ἐξωτερικές δοκιμασίες, γιά νά ὑπερβοῦμε τίς ὀξειδώσεις τοῦ χρόνου καί τίς ψυχώσεις τῶν περιστάσεων, τούς κληρονομικούς ἀνταγωνισμούς καί τίς συμβατικότητες τῆς ἱστορίας. Μόνο ἔτσι ἡ Ἐκκλησία μας θά ἀποβεῖ “ὡς τό ξύλον τό πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων...”. Γιά ὅλα αὐτά τά ὁποῖα μέ περισσὴ πατρικὴ ἀγάπη μοῦ προσφέρατε “ὡς Προκαθήμενος ἐν τόπῳ Θεοῦ”, ὡς ἐλάχιστο ἀντίδωρο τῆς αἰδίου εὐγνωμοσύνης μου, προσκομίζω πρὸς τό σεπτὸ πρόσωπό Σας τήν υἱική μου ἀφοσίωση καί ἀγάπη.

Ἰδιαιτέρως ὅλως βαθύτατη τιμὴ καί εὐγνώμονα εὐλάβεια καταθέτω στὸν Σεβ. Μητροπολίτη Θηβῶν καί Λεβαδείας κ. Ἱερώνυμο, εὐμνήμων τῶν τῆς παρ’ αὐτῷ διακονίας μου. Σᾶς εὐχαριστῶ, Σεβασμιώτατε Πάτερ, διότι διά τῶν τιμίων χειρῶν σας καταστήσατε τήν ἀναξιότητά μου λειτουργό τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καί διάκονο τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου. Μέ ὡδηγήσατε μ’ ἓνα τρόπο δυσεύρετο ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Στό πρόσωπό σας ἀνεγνώρισα τόν οἰκεῖο πατέρα καί τοῦ πραοτάτου καί ἀμνησικάκου Χριστοῦ τόν γνησιώτατο μιμητή. Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατί μοῦ μάθατε μέ τή ζωὴ σας ὅτι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ζωντανὸς ἄνθρωπος, καί μέ διδάξατε νά κάνω αὐτὴ τὴ δόξα ὁλοένα καί πιὸ ἐμφανὴ στὸν ἑαυτό μου. Μοῦ δείξατε ὅτι κι ἂν ἀκόμη ἀποβοῦμε σημεῖον ἀντιλεγόμενον, ἡ Ἐκκλησία ἀναδεικνύει καί ὁ χρόνος βεβαιώνει τήν ἀλήθειαν ἐκάστου. Υἱικά εὐχομαι νά φυλάξετε τὴ χάρη αὐτὴ καί νά τήν δίδετε πάντοτε διά τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ».

Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του!

+ Ὁ Φαναρίου Ἀγαθάγγελος

Γενικός Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος